

ΒΙΘΗΝΤΕ ΜΠΛΑΣΚΟ ΙΜΠΙΑΝΙΘ

ΒΑΛΕΝΘΙΑΝΙΚΗ ΜΕΓΚΛΑ

Καλή πελατεία είχε κείνο τὸ πρῶτὸ καφενεδάκι τοῦ Κουμπάνο. Ἦ ἀφρόκρεμα τῆς λεβεντιᾶς, οἱ πιὸ παλληκκαράδες ἀνάμεσα στὰ παλληκκαρία, πού εἶχαν ἐπιβληθῆ στὴ Βαλένθια μὲ τὴν ἀξία τους, ὅσοι ζούσανε σὰν περιπλανώμενοι ἱππότες, ἀπὸ τὴ δύναμη τοῦ χερσιῦ τους, ὅσοι ἐφύλαγαν στὶς πόρτες τῶν χρτοπαιγνίων, ὅσοι τρομοκρατοῦσαν τὶς τράπεζες, καὶ παίζανε κουμπουριές ἢ μαχαιριές στοὺς δρόμους, δίχως ποτέ, χάρη σὲ μυστικὲς προστασίες, νὰ σκοντάψουν στὴν πόρτα τῆς φυλακῆς, εἶτανε μαζεμμένοι ἐκεῖ καὶ κουτσόπιναν τὸ πρῶινὸ τους οὔζο μὲ τὴ σοβαρότητα καλῶν νοικοκυριῶν πού πηγαίνουν στὶς δουλειές τους,

Ὁ καφετζῆς τσακιζότανε νὰ τοὺς σερβίρῃ, μὲ προθυμίᾳ ἐνθουσιώδη θαυμαστῆ, καμαρώνοντας μὲ τὴν ἔκρη τοῦ ματιοῦ «λα-έκεινα τὰ ξακουσμένα ἀπροσώπατα». Οἱ πιτσιρίκοι τῆς γειτονιᾶς ἐκύτταζαν μὲ περιέργεια ἀπὸ τὴν πόρτα, κ' εἰδειχναν μὲ τὸ δάχτυλο τοὺς πιὸ γνωστοὺς.

Ἦ παρέα εἶχε ἀπαρτία! Αἶρε λεβεντιᾶ! Εἶτανε ἀληθινὸ γεγονός νὰ βλέπῃ κανεὶς μαζεμμένους σὰ μιὰ οἰκογένεια, πίνοντας φυλικά ὄλους τοὺς παλληκκαράδες, πού τελευταῖα εἶχαν πάλι ἀναστατώσῃ τὴν πόλη καὶ κάθε δὺ νύχτες κουμπουριάζοντανε στὸ Πεσκαδόρες ἢ στὴν ὁδὸ ντὲ λάς Μπάρκας, γιὰ νὰ βρῖσκουν νὰ γράφουν οἱ ἐφημερίδες, νὰ μὴ λείπῃ δουλειὰ ἀπὸ τὸ σταθμὸ τῶν Πρῶτων Βοηθειῶν καὶ γιὰ νὰ μὴν ἡσυχάζουν οἱ χωροφυλάκοι, πού ἄρχιζαν νὰ τρέχουν, στὰ πρῶτα μουγκρίσματα αὐτῶν τῶν λιονταριῶν, πού τσακωνόντανε μεταξύ τους γιὰ τὸ προνόμιο πῶς θὰ ζοῦν ἀπὸ τὴ λίγο ἢ πολὺ ἀναγνωρισμένη παλληκκαριά τους.

Ἐκεῖ εἶταν ὄλοι. Οἱ πέντε ἀδελφοὶ Μπαντούλιος, μιὰ δυναστεία, πού ἀπὸ τὸ βυζὶ τῆς μάνας τους κρατοῦτανε μαχαιρί, καὶ εἶχανε μορφωθῆ σφάζοντας ζῶα στὰ δημοτικὰ τραγεῖα. Εἶχανε τόση στενὴ ἀλληλεγγύη μεταξύ τους πού ὁ καθένας τους ἀξίζε γιὰ πέντε. Ἔτσι τὸ γόητρο τῆς οἰκογενείας εἶταν ἀνκμφοσθήτητο. Ἐκεῖ βρισκότανε καὶ ὁ Πέ-

πετ, ένας παλληκαράς που φορούσε παπούτσια πρώτη φορά στη ζωή του. Τόν είχε πάρει από το χωριό του, τη Ριμπέρα, κάποιος, που συντηρούσε χαρτοπαίγνιο, για ν' αντιμετωπίσει τους τρομερούς Μπαντούλιος, που δέν τόν άρηναν ήσυχία με τις άπαιτήσεις τους και με τους άτέλειωτους φόρους που τού ζητούσαν από τὰ κέρδη τής ακκιότας». Γύρω άπ' αυτές τις κορυφές του έπαγγέλματος καθόντανε καμμιά δωδεκαριά παλληκαράδες δευτέρου μεγέθους. Άνθρωποι που περνούσαν τή ζωή τους ύποφέροντας για νά μή δουλεύουν, φύλακες χαρτοπαίγνιων, που έφρουρούσαν στην έξωπορτα από τὸ μεσημέρι ὡς τὰ ξημερώματα για νά βγάλουν τρεῖς πεσέτες, λύκει, που δέν είχαν κάμη άκόμη τίποτα περισσότερο παρά νά δαγκώνουν κανένα μεταξωτό λιμοκονοτράχο ή νά ξαφνιαζουν τούς χωροφυλάκους, πράμμα, που δέν τούς έμπόδιζε νά έχουν χάσει τὸ λογαριασμό, πόσες καρπαζιές είχαν εισπράξει ὡς τώρα.

Έκεινο εΐταν τρανό πανηγύρι, που ἔξια νά τὸ διαλαλήσουν τὸ βράδι οἱ έφημεριδοπῶλες τής «Άνταποκρίσεως» ἀντι τοῦ ασχημερινῶ έγκλήματος».

Θά πήγαιναν ὄλοι νά φῶν και νά πιούν ἐκεῖ κάπου άπάνω στὸ δρόμο πρὸς τὸ Μπουρχασότ, για νά γιορτάσουν ἀντάξια τήν εἰρήνη, που εΐχε συναφθῆ μετξὺ τῶν Μπαντούλιος και τοῦ Πέπετ.

Αἱ, εΐτανε καιρός νά ρρνεμέψουν. Τί κέρδιζαν με τὸ νά βρισκονται ὄλοένκ στα μαχαίρια και νά τσακώνονται κάθε νύχτα; Τί ποτ' ἄλλο παρά νά κάνουν τούς κουτούς νά τρομάζουν και τούς έξυπνους νά γελῶν σέ βάρους τους. Μά στην τσέπη τους δέν εμπαينه οὔτε μιὰ πεντάρα. "Επειτα, εἶναι σωστὸ πράμμα φαμελίτες άνθρωποι με παιδιὰ νά κιντυεύουν κάθε τόσο νά πᾶνε στὴ φυλακή;

Ἡ Βκλένθικ εΐτανε μεγάλη και βρισκότανε ψωμί για ὄλους. Ὁ Πέπετ δέ θ' ἀνακατευότανε καθόλου στὸ «σπίτι» που βυζαίνανε οἱ Μπαντούλιος, κ' ἐκεῖνοι θά τόν αφήνανε ελεύθερο νά τσιμπολογῆ ὅ,τι τραβοῦσε από τ' ἄλλα χαρτοπαίγνια. Ὅσο για τ' ἄλλο ζήτημα: ποῖς; εΐτανε πιὸ παλληκάρι αὐτὸ θά τ' αφήνανε κατὰ μέρος. Τί ἀνάγκη νά τὸ ἀνακινήσουνε; Ὅλοι εΐτανε παλληκάρια και δέν τούς αφήνανε νά τούς πατήσουν τὸν κάλο. Δίχως ὅμως και νά τὸ παραζηλώνουν. Και ἀπόδειξη: Εΐτανε ένας μῆνας, που κυνηγιότανε και τσακωνότανε με τὸ κουμπούρι ἢ με τὸ μαχαίρι. Οἱ διαβάτες τρομαγμένοι, τῶραζαν στα

πόδια, οί πόρτες έκλειναν βιστικά, μλ αὐτοί δέν πάθαιναν οὔτε γρατσουιά.

Ἐπρεπε νά σέβεται ὁ ἕνας τὸν ἄλλον καὶ νά κυττάζῃ τῇ δουλειά του. Ἐπесαν στῇ μέσῃ καλοὶ φίλοι κ' ἔτσι σιγά-σιγά φτάσανε σέ συμβιβασμό.

Ἡ ὠρμία ἐκείνη ἀρμονία ἔκανε τὴν ψυχὴ ν' ἀναγκλιιάζῃ κ' οἱ δορυφόροι τῶν δυὸ κομμάτων συγκινημένοι μέσα στὸ καφενδάκι τοῦ Κουμπάνο ἔβλεπαν πῶς οἱ μεγαλείτεροι ἀπὸ τοὺς Μπαντούλιος, ἄνθρωποι μυαλωμένοι, πλατυπρόσωποι, ζουρισμένοι καλὰ-καλὰ, μὲ κάποιο ἀέρα καλογερίστικο, περιποιόντανε τὸν Πέπετ καὶ τὸ φίλο του μὲ κρασί καὶ μὲ ποῦρα. Στις εὐγένειες αὐτὲς ἀπαντοῦσε μὲ γυρλίσματα, πού φανέρωναν τὴν εὐχαρίστησή του, ἐκεῖνος ὁ χωριάτης, ἕνας μαῦρος, σμιχτοφρεϊδης, ξερακιανός, λιγάκι συμμαζεμένος, πού δὲ φοροῦσε πιά τσαρούχια ἀπὸ σπάρτο καὶ κάπα μὲ ντουφέκι στὴν πλάτη, ὅπως τὴν ἐποχὴ πού εἶτανε στὸ χωριό του, ὑποταχτικός τοῦ βλαχοδήμαρχου. Τὸ μόνο, πού τὸν εὐχαριστοῦσε ἀπὸ τὴν καινούργια του ἐμφάνιση εἶτανε ἡ χοντρή καθένα τοῦ ρολογιοῦ του καὶ ἕνα ζευγάρι δαχτυλίδια μὲ κάτι τόσοσες πετροῦκλες. Τὰ χεῖδεσε, τὰ καμάρωνε καὶ χαιρότανε σὰν παιδί.

Ὁ μόνος πού μπορούσε νά χαλάσῃ τὰ πράγματα στὴ σεβίασμα ὀμήγυρη εἶταν ὁ μικρότερος ἀπὸ τοὺς Μπαντούλιος, ἕνα παλιόπαιδο, πού ἤθελε νά περιπαίξῃ καὶ νά βρίζῃ, κάνοντας κατάχρηση τοῦ γοήτρου τῆς οἰκογενείας του. Τοῦ ἄρσεσε νά ξεσκίξῃ τίς μαντιέες τῶν χωροφυλάκων ἢ νά σπάζῃ τὸ φανάρι κανενὸς νυχτοφύλακα, κάθε φερά πού μεθοῦσε, κατορθώματα, πού ἀνάγκαζαν τὰ δυνατὰ ἀδέρφια του νά ἀνεβάνουν σκάλες καὶ νά φιλᾶν ποδιές, γιὰ νά κουκουλωθοῦν οἱ κουταμάρες τοῦ μικροῦ.

Μονάχ' αὐτὸς εἶταν ἀντίθετος στὸ συμβιβασμὸ μὲ τὸν Πέπετ. Τὴν ἡμέρα ἐκείνη, πὺ οἱ ἄλλοι εἶχαν γίνῃ ἀδερφοποιοὶ μὲ τὸν ἐχθρό τους καὶ τάχανε ξεσχάσῃ ὅλα, ὁ μικρὸς δέν ἐννοῦσε νά συμμορφωθῇ. Μὰ τ' ἀδέρφια του θὰ τὸ συμμαζεύαν ἐκεῖνο τὸ χαμένο τὸ κορμί, πού δέν ἄξιζε οὔτε νά τὸ καρπαζώτῃς κ' ἤθελε πάλι νά τοὺς βάλῃ στὰ αἶματα.

Βγήκαν ὅλοι ἀπὸ τὸ καφενδάκι. Πήγαιναν ἀντάμα παρέα ἀπὸ τὴ μέση τοῦ δρόμου. Εἶχανε ψηλὰ σηκωμένη τὴ μύτη, σὰ νάττανε δική

τους δλ' ἢ πόλη. Οἱ σκοποὶ χωροφύλακες, πού στεκόντανε δυο-δυο στὶς γωνιές, τοὺς χαιρετούσανε χαμογελώντας μὲ σεβασμό.

Αἶρε μέγκλα! Πήγαιναν σοβαροί, σὰ νὰ τοὺς ἐμπόδιζε νὰ χαμογελάσουν ἢ συνήθεια νὰ σκορπίζουνε ὀλόγυρά τους τὸ φόβο. Μιλοῦσαν ἀργά, φτύνοντας κάθε τόσο, μὲ φωνὴ βαρειά, πού λές κ' ἔβγαينه ἀπὸ τὰ ἔγκατά τους κ' ὄλο διόρθωναν μὲ τὸ χέρι τὶς ἀφέλειες καὶ στραβομουτσούνιαζαν, δείχνοντας πὼς ἔβλεπαν σὰν κουνούπια τοὺς διαβάτες.

Τὸ περιεργό εἶναι πὼς τὰ παλληκάρια αὐτὰ μὲ τ' ἄγρια μούτρα καμκρώνανε γιὰ τὸ μικρὸ τους ποδαράκι, φορούσανε ψηλὰ τακουνάκια, πού τοὺς ἔκαναν νὰ φαίνονται σὰ γυναικωτοί, καθὼς καὶ τὰ στενά τους παντελόνια καὶ τὰ κολλητὰ τους σακάκια, πού φανέρωναν τὰ καλοδεμένα κορμιά τους ἢ τὶς κοκκαλιάρικες πλάτες τους.

Μερικοὶ κρατοῦσαν κάτι μαγκούρες, Κύριε φύλαγε! ἢ σιδερένια μπαστούνια, σκεπασμένα μὲ πετσι κ' ἔβαρουσαν δυνατὰ μὲ τὶς μύτες τὰ καλντερίμια, σὰ νὰ διαλαλοῦσαν πὼς περνᾶνε τὰ θηρία. Ἄλλοι πάλι ἔπαιζαν μὲ ἐλαφρὰ ραβδάκια ἢ καὶ δὲν ἀκουμπούσανε σὲ τίποτα. Τοὺς ἔφταναν οἱ κάμες, πού φούσκωναν τὰ πανταλόνια τους σὰν ξιφολόγχες ἢ οἱ κουμποῦρες, πού εἶτανε πιὸ σίγουρες ἀπὸ τὰ ρεβόρβρα.

Ἡ διαδήλωση τῶν παλληκαράδων σταματοῦσε σ' ὄλες τὶς ταβέρνες, πού εὕρισκε γιὰ νὰ δροσίση μὲ μισές τὸ λαρύγγι της. Ὅταν συναντοῦσε γνωστοὺς χωροφύλακούς τοὺς καλοῦσανε νὰ ἀδειάσουν μαζί τους κανένα ποτήρι. Ἔτσι κατὰ τὶς δώδεκα φτάσανε στὸ ὑποστατικό στὸ δρόμο τοῦ Μπουρχασότ, ὅπου τὸ φαί κελαϊδοῦσε κιόλα ἀπάνω στὰ ξερόκλαδα καὶ δὲν ἔμενε παρὰ νὰ ρίξουν μέσα τὸ ρύζι.

Σὰν καθήσανε νὰ φᾶνε, εἶτανε μισομεθημένοι. Μὰ πάλι δὲν ἀφήσανε τὴν πένθημη καὶ καταφρονετικὴ σοβαρότητά τους.

Εἶταν ἀνθρωποὶ, πού δὲ χωράτευαν στὸ φαί. Τὸ τηγάνι σκουπίστηκε, ὡς πού νὰ πῆς κύμινο. Γιὰ τὸ κρασί δὲ λέμε τίποτα. Τὸ ἀσκι μισαδειασμένο, σὰ νάχε χύση τὸ αἷμα του ψυχμαχούσε καὶ τρεμούλιαζε ὀλοένα. Οἱ βόλτες εἶτανε ἀτελείωτες. Τὰ ποτήρια—θᾶπαιρναν μισὴ ὀκτὸ καθένα!—περνοῦσαν ἀπὸ χέρι σὲ χέρι, γεμάτα μαῦρο βάλσαμο καὶ μέσα κολουμποῦσαν φέτες λεμονιοῦ, γιὰ νὰ πάρη περισσότερο ἄρωμα τὸ κρασί.

Ὅταν τέλειωσε πιά τὸ τσιμποῦσι, τ' ἄγρια ἐκεῖνα μούτρα κάπως

ήμερέψανε. Γελούσανε κκι χωρατεύανε. Είχανε ξεκουμπωθή και ξεσπίξη τις ζώνες τους και ρεούντουσαν δυνατά.

Η κουβέντα ήρθε στους φίλους που τους είχανε χάση. Για τον μπάρμπα Τρίπα, που πέθανε σαν άγιος άνθρωπος, αφού σ' όλη του τη ζωή είχε χαλάση τον κόσμο, για τους Ντοναίνερες, που είχανε φύγη στο Μπουένος Άιρες, ύστερ' από κάποιες βρωμοδουλειές, τόσο βρώμικες, που ούτε ο διοικητής της έπαρχίας δέν κατάφερε να φτιάση τὰ πράμματα. Μιλούσανε κκι για τους παρακκτιανούς στο Σάν Άγκουστίν και στο Σάν Μιγκέλ ντέ λος Ρέγες, κάτι σαχλαμάρες, που βάλθηκαν να κάνουν τὰ παλληκάρια, δίχως νάχουνε καλούς προστάτες.

"Ας πάη στο διάολο! Τι κρέμα αλήθεια κι άπ' αλήθεια τέτοιοι άντρες νάχουνε πεθάνη ή να σαπίζουνε στη φυλακή ή στην ξενιτειά. Έκείνοι είτανε λεβέντες μια φορά, όχι οι σημερινοί, κάτι ψωμόλυστες οί περισσότεροι, που τους έσπρωχνε ή κακομοιριά να κορδώνουνται σαν παλληκάρια, γιατί δέν είχανε τὸ κουράγιο, να τινάξουνε τὰ μυαλά τους στον άέρα.

Αυτὰ τάλεγε ο μικρός ο Μπαντούλιο, κεινο τὸ πειρχτήριο, που τόχει βάλη όρο να χαλάση τη συντροφιά, τζινώντας τον Πέπετ. Τ' άδέρφια του τον άγριοκύτταζαν για τήν άστοχασιά του. Βρε τὸ κολλητήρι, δουλειά που πήγαινε να τους φτιάση! Με τὰ παλιόπαιδα δέν είναι προκοπή!

Μά εκείνος ο κατεργαράκος έκανε πῶς δέν καταλάβαινε. Έκανε κακό μεθήσι και φεινότανε πῶς είχε έρθη στο ξεφάντωμα μόνο και μόνο για να γλεντίση βρίζοντας τον Πέπετ.

"Έρτανε να ιλήη κανείς τήν κατάχρωμη όψη του, μ' ένα σημάδι, πούχε γεννησιμιό του, για να νοιώση πῶς άπλωνε τὸ ζουνάρι του για κκυγά. Τὸ άμάχι έκανε να χτυπούν δυνατὰ οί φλέβες άπάνου στο κούτελό του.

Αϊ, τὸ λοιπὸν μάλιστα, κύριε, δέν μπορούσε να χωνέψη μερικούς παλληκαράδες, που δέν είχαν καρδιά, παρὰ κοιλιά, που γουργούριζε άπό τήν πείνα, και χαλέδες, που βρωμοῦσαν άκόμα άπό τήν κοπριά του σταύλου, όπου είχανε γεννηθῆ και που έρχόντανε τώρα να μπουν στο ρουθούνι του καθῶς πρέπει κόσμου. "Αν οί άλλοι είχανε καταπιή τη γλώσσά τους, δουλειά δική τους. Αυτὸς δέν έννοῦσε να σωπάση, ούτε να βάλη κάτω τ' άρματα, ὡς που να φανῆ πῶς όλη ή πιλληκαριά τῶν

τέτοιων είτανε μιὰ μπαρούφα. Θα τούς έκοβε τὰ πόδια και κάτι άλλο άκόμα...

Καλά πού είτανε εκεί οί μεγαλείτεροι Μπκντούλιος, άνθρωποι μυαλωμένοι, πού δέν έφταναν στα τελευταία, παρά όταν έβλεπν πώς δέν έμενε άλλος τρόπος. Κυττάζανε τόν Πέπετ, πού είχε κιτρινίση και μσούσε με μανία τó ποῦρό του και τούλεγαν στ' αὐτί, σά νάβελαν νά δικαιολογήσουν τó μικρό.

— Μή δίνεις σημασία. Είναι πιωμένος.

Πού νά βγῆς όμως σέ λογαριασμό μ' ένα τέτοιο λυσσασμένο σκυλί! "Όσο οί άλλοι σώπαιναν, τόσο ό μικρός έπαινε κουράγιο κ' έβριζε δίχως νά φοβᾶται κανένα.

"Ότι έλεγε εκεί τούλεγε όπου στεκότανε κι όπου βρισκότανε. Μᾶς γέμισαν μυῖνες, αδερφές, έτσιτοι οί παλληκαράδες με τὰτσιλιμπουρδίτικτά τους. Έκεινος ήξερε κάποιον βλάχη, πού έκανε τó θειρό, γιατί τόν είχανε ντύση σαν άφέντη .. Είχανε πάρη τὰ μυαλά του άέρα και βάλθηκε νά κάρη τόν Έρωτόκριτο. Έκανε τὰ γλυνά μάτια τῆς Μαριᾶς τῆς Κερντομπέτσας, μιᾶς κερσαντανίστρας, πού τήν έλεγε και Γαϊδουρομαριά. Δέν κύτταζε τὰ μούτρα του μόνο ήθελε κ' έρωτες... Η κερσαντανίστρα τόν καρδίθευε. Οὔμ, από σθέρεκα ψώνισε! Τί νά τοῦ λμπιστή και νά πάη μαζί του; Η κοπέλλα τάρφειανε μόνο με ανθρώπους, πού τ' άζίζανε, μ' άληθινού; άσίκηδες. Έκεινος δέν είτνε άξιος παρά νά τῆς παίρνει τó κατόπι τó πρώτ, άφου ξεροστάλιαζε δλη τῆ νύχτα νά τήν περιμένη τήν ώρα, πού έφρευγε από τó καφέ άμάν.

Αί, πιά πήγαινε παρά πολύ. Τὰ καλοπιάσματα τών μεγαλείτερων αδερφών δέν είχανε πιά πέραση. (1) Πέπετ είτανε ύπέροχος. Τινάχτηκε άπάνω και στήλωσε τó δυνατó κορμί του. Τὰ μάτια του λαμπροκούσανε κάτω από τὰ πυκνά του φρεΐδια, ή φωνή του έτρεμε από τó θυμό, πού έκανε τὰ λόγια του νά βγαίνουν μισά.

— Αυτό είναι ψέμμα... "Α, νά χαθῆς μυζιάρικο!

Πριν προφτάσει νά τελειώση ένα ποτήρι κρασί λίγο έλειψε νά τόν πετύχη στα μάτια, με εκείνος πρόλαθε και τούδωσε μιὰ με τó χέρι του. Τὰ σπασμένα γυαλιά τοῦ τó μάτωσαν.

Τότε πιά τὰ πράγματα φτάτανε στο νῦν και άεί... Οί γυναίκες πού βρισκότανε στο ύποστατικό τρέξανε νά κρυφτούνε με τσιριχτά. Όλη ή σεβαστή συντηχιά, τινάχτηκε στο πόδι. Ό καθένος έψαχνε

τὸ ζουνάρι του. Σὲ λίγο στραφτοκοποῦσε ὁλόκληρο ὄπλοστάσιο, κάμες, μαχαίρια μαυρομάνικα βαρειὰ καὶ πλατειὰ τὰν ἐκεῖνα τῶν χασάπηδων, κουμπούρια, πού οἱ κοκόροι τους σηκωνόντανε μ' ἕναν κρότο πού σ' ἔκανε ν' ἀνατριχιάζης.

Σὲ μιὰ στιγμή ἡ παρέα χωρίστηκε σὲ δύο. Ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος οἱ Μπαντούλιος μὲ τὸ μαχαίρι στὸ χέρι, χλωμοὶ ἀπὸ τὴν ἀντάρα, μὰ στραβώνοντας περιφρονητικὰ τὰ μούτρα μπροστὰ σ' ἐκείνους τοὺς διακονιάρους, πού τολμούσανε νὰ σηκώσουν κεφάλι, κι ἀπ' τ' ἄλλο μέρος, γύρω ἀπὸ τὸν Πέπετ, ὄλοι, μὰ ὄλοι, οἱ καλεσμένοι ἄνθρωποι, πού ὑπόφεραν μὲ ὑπομονὴ τὸ δεσποτισμὸ τῆς οἰκογένειας τῶν Μπαντούλιος καὶ τώρα βρῖσκαν εὐκαιρία νὰ λευτερωθοῦν.

Κυτταχτήκανε μερικὰ δευτερόλεπτα, δίχως μιλιὰ. Ὁ καθένας ἤθελε ν' ἀρχίσουν οἱ ἀντικρυνοί.

Ἄς πάρη βόλτα! Τὸ πρεζιμικ δὲν μπορούσε νὰ μείνη ἔτσι... Ἐδῶ εἶχανε βροίση ἕναν ἄντρα καὶ τὸ φιλότιμο...

Εἶταν κρῖμα, πού τὸ γλέντι τέλειωνε ἄσχημα. Μὰ οἱ ἄντρες πρέπει νᾶναι ἔτοιμοι γιὰ κάθε τι. Ἐπρεπε νὰ τοὺς ἀφήσουν τοὺς δυὸ νὰ ξεκαθαρίσουν τοὺς λογαριασμοὺς τους.

Οἱ φίλοι τοῦ Πέπετ, πού εἶτανε στίς δόξες τους καὶ τῶχανε καμάρι, πού εἶτανε περισσότεροι, σταθήκανε μπροστὰ στοὺς Μπαντούλιος καὶ μὲ τὰ μαχαίρια καὶ μὲ τὰ λόγια τοὺς κόψανε τὸ δρόμο.

Σὲ τέτοιες περιστάσεις δείχνει κανένας πῶς τὸ λέει ἡ περδικουῖλα του. Τί σχέση εἶχε πῶς εἶχανε ἀδερφός τους. Μιὰ καὶ πρόσβαλε τὸν ἄλλο, ἔπρεπε νὰ δείξη, δίχως νὰ τοῦ κάνει πλάτες κανένας ἄλλος, πῶς δὲν ἔκοβε μονάχα ἡ γλῶσσά του μὰ καὶ τὸ μαχαίρι του.

Μὰ τί τὰ θές τώρα τὰ λόγια. Οἱ δυὸ ἔχτροι στεκόντανε ὁ ἕνας μπροστὰ στὸν ἄλλο, φάτσα μὲ φάτσα, στὴν πόρτα τοῦ ὑποστατικοῦ, κάτω ἀπὸ τὴν ὄμορφη κληματριά. Μέσα ἀπὸ τὰ κληματόφυλλα περνοῦσαν οἱ ἀχτίδες τοῦ ἡλίου καὶ χρύσωναν τίς ἀράχνες, πού σκέπαζαν τὰ τσαλιπιά.

(Τὸ τέλος; στὸ ἐρχόμενο)

ΚΩΣΤΑΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΗΣ